

ELRON
KINDLALT EDASI

KLIENDITEENINDAJA, tahad luua kauni päeva tervele Eestile? Tule meile tööle!

Klienditeenindaja müüb ja kontrollib reisijate pileteid ning aitab reisi puudutavates küsimustes, töötab vahetustega ja ööbib mitmel ööl kuus kodust eemal.

Kui tunned, et inimestega suhtlemine paneb Sind naeratama, räägid vabalt eesti keeles, mõistad vene ja soovitatavalt inglise keelt, oled kohusetundlik ning suudad lahendada pingelisi olukordi, siis ootame Sind kandideerima, et saaksid anda väärilise panuse parima rongisõidu kogemuse pakkumisel. Elroni klienditeenindaja tööpäev algab ja lõpeb peamiselt Balti jaamas (Toompuiestee 37, Tallinn).

Meie juures oled Sa hoitud ja tunned end väärtustatuna!

Ootame Sinu e-kirja ja CV-d aadressile personal@elron.ee

Lisainfot jagame meeleldi tööpäeviti telefonil 506 6969.

Liigub Elron,
liigub Eesti!

VÄINO PUURA 70: „Teater

KATRIN HELEND-AAVIKU
Õhtuleht

„Teades, et ükskord me läheme kõik niikuinii, siis selle mõttega küll ei saa elada, et äkki mul on täna viimane etendus ja kõik lõpeb järsku ära. Ei! Lõpeb, kus lõpeb, mis seal ikka! Mis siin ikka kurta!“ räägib elu jooksul kaks infarkti üle elanud ja äsja 70 aasta juubelit tähistanud ooperilaulja Väino Puura.

„Praegu läheb mul suurepäraselt!“ kõmistab Väino Puura mahe bariton veebruari keskel Estonia tühjas proovisaalis. Ta silmad on nakatavat elutuld täis nagu ligi pool sajandit tagasi kehastatud Mart Kümme-mehel filmis „Siin me oleme“. Kalalaevamehe elurööm pole temast kuskile kadunud, sellele on vaid aastatega lisandunud papacarlolikku sügavust ja elutarkust. Papa Carlot kehastab Väino praegu ka Estonia teatri lavastuses „Buratino“ ja just selle tükiga tähistas ta koduteatris oma juubelit.

„Ma olen 70aastane ja mul on ikka veel teatris mõningaid rolle. Ma olen tõesti õnnelik!“ ütleb Väino. Kui temalt küsida, kas tema jaoks on mingit erinevust olla laval 30- või 70aastaseks, jääb ta mõtlema. „Võib-olla liigutused on läinud soliidsemaks. Võib-olla,“ vastab ta muheledes. „Aga mis puutub hinge, siis mõtlen ikka samamoodi! Hingestatus käib meie töö juurde niikuinii, ole sa noor või ole sa vana. Iga kord mõtlen ikka, et oleks võinud midagi paremini teha. Ja ma ei mõtle praegu lavale minnes selle peale, et see võib olla minu viimane etendus. Ei! Viimane etendus võib ka olla inimesel, kes on 30aastane. Tuleb, mis tuleb – nii tuleb elada!“

Eri Klas veenis jääma

Väino näeb seitsmekümneselt välja täpselt sama šarmantne kui noorusaegadel, lisandunud on vaid mõni naerukorts ja kadunud aastate jooksul kogunenud paarkümmend liigset kilo. Kui talle pikad vuntsid ja kikkhabe juurde mõelda, võiks ta vabalt mängida rändrüütel Don Quijote rolli. Pesueht rändrüütel Väino siiski ei ole – tema juured on kinni Estonia teatris, hoolimata sellest, et varem põhikohaga töötades panid ülekoormus, väsimus ja tüdimus peas keerlema ka lahkumismõtted.

„Ole sa terve või haige, kui oled väsinud, hakkab ajus tööle mingi säästumasin – tahaks purustada kõik ja saata kõik kus see ja teine, et leida väljapääs.

Siis tehakse meeleheitlikke otsuseid. Seda juhtub igal inimesel,“ leiab ta.

Miski on teda aga alati tagasi hoidnud. Üle 30 aasta tagasi, kui ta koos abikaasa Sirje Puuraga oli punktis, kus teatrist lahkumine tundus olevat ainus võimalus, oli selleks päästvaks miskiks dirigent Eri Klas. „Ta võttis meil natist kinni ja ütles, et mitte kuhugi te ei lähe. Tõi elust igasuguseid näiteid ja vestles meiega kaks tundi. Ta oli tark inimene,“ ütleb Väino. Nii püüdis ta pingelisest tööst ja muutuvatest oludest hoolimata hoida kindlat ja järjepidevat elukeskkonda ning seda mitte purustada, isegi kui tuli tervisele löivu maksta.

Väino on terve elu elanud eluröõmu lipu all ja kui teda 46aastaselt tabas infarkt, oli see väga ootamatu nii talle kui ka ta perele. Ta läks tüdarta haiglasse hambaarsti juurde viima ja kuna tal olid juba hommikust saati maost ülalpool tugevad valud, võttis ta nõuks ennastki arstile näidata. Vererõhk oli nii korrast ära, et ta pandi kohe tilgutite alla ja jäeti haiglasse. Arstide sõnul oli tal olnud nädal tagasi infarkt, mille sümptomid avaldusid hiljem.

Igatseb romantilist õhkkonda

Väino on kindel, et infarkti põhjuseks oli see, mis ka paljude teiste artistide tervisele sageli põntsu paneb – suur ülekoormus ja närvipinge. Proovid, etendused ja väikesele näitlejapalgale lisaraha teenimine murravad tugevamadki maha.

„Teatris on niimoodi, et seal ei saa vahepeatusi teha. Sa ei saa end isegi puhkama sättida. Mul küll õnnestus omal ajal Itaalias end täiendamas käia ja kogusin end veidi teatritööst,“ meenutab Väino. „Mõne aja pärast oleks pidanud uuesti aja maha võtma. Aga sellist võimalust ei olnud. Kui ree pealt juba maha astud, pole sa enam kellelgi meeles. Elu läheb meeleu tempoga edasi. Teatrielu on elupõletaja tähelend.“

Väino ütleb mõtlikult, et ta igatseb natuke tagasi teatri lõbusat romantilist õhkkonda, mis seal oli Vello Viisimaa, Sulev Nõmmiku ja Endel Pärna ajal. „Siis tekkis selline väga

ilus peretunne. Koosolemise hetked olid lõbusad ja kordumatud. Eks ma nüüd siin veidi heietan oma nooruse üle, aga noorus ongi ju kõige ilusam aeg. Pärast käib sinuga kaasas lihtsalt nooruse virvendus. See on ka ilus aeg, aga ikkagi jääb midagi erilist sinna 40. eluaastate taha. Elu kordumatud hetked – nende pärast tasub elada!“

Samas on Väino kindlalt seda meelt, et alati tuleb minna ka uuega kaasa. „See on minu deviis elus – nui neljaks, peab minema kaasa!“ sõnab ta.

Muutis elustiili

Kuigi esimene infarkt oli ehmatahv ja ka kolleegide sarnased lood olid hoiatuseks ees, ei pannud see häirekell Väinot veel tõsiselt elustiili üle mõtlema ja muutusi tegema. „Vaevalt keegi esimest hoiatust kuulda võtab. Ikka on tarvis enne kaks

Üks unistus

Elus oma tee leidnud Väino Puural on üks salajane unistus ka: laulda eesti keeles Frank Sinatra laulu „My Way“. „Eestikeelne tõlge on küll olemas, aga see mulle väga ei meeldi. Ainuke inimene, kes võiks sellele laulule hea teksti teha, on Leelo Tungal, aga ma ei ole veel temaga sellest rääkinud,“ ütleb Puura.